

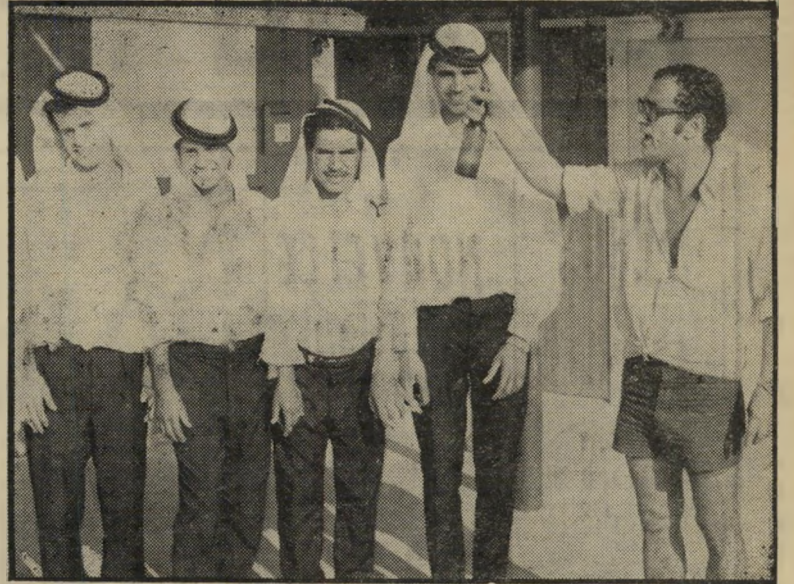
(המשך מעמוד 26)

בישראל, לשלוח לכל אחד מהם מכתב אישי הביתה. מבצע כזה היה עולה כמה עשרות לירות, אולי.

אבל שמעון פרס מעוניין בפיטרסומת, לכן העדיף לבובו אלפי ל"י מכספי הציר, בור, כדי להודיע הודעה הנוגעת לציבור של כמה מאות איש בלבד, להעניק בכך שוחד מוסווה לעתונים, כדי שיאירו לו פנים.

או שמא, אין חשר עצמו מאמין שמשרד

פתחת צווארון, מרכיב משקפי שמש, וגוער בערבית רהוטה בחבורה של בדואים הממהרים למלא את הוראותיו כאילו היה שייך לכל דבר. כי לגבי הבדואים של סיני, שנשכרו כדי לעבוד במלון קראוואן, היה שייך קוקי נמוך הקומה והשחום, שייך כמו כל שייך בדואי אחר. **בדואים חופכים לפועלים.** שמו האמיתי של שייך קוקי הוא ורד עופרי. עד שעופרי בן 32 הפך לשייך, הוא הספיק להיות צנחן, נהג מונית, מעסה,

שייך קוקי (ימין) ובדואיו צנחן-נהג מונית מעסה קבלן

התיקשורת שלו מסוגל להעביר הודעה מעין זו לתכונותיהם של בעלי הדחסו-רים?

הווי

השייך הבדואי היהודי

הראשון

שנתיים ימים, עמד כפר הנופש של שארם אישיי, שהיה מורכב מקראוואנים, על תילו. בעוד זמן קצר הוא יפורק ויועבר לסנטה קתרין, בתי המלון הדי-בנויים והיציבים הנכונים בשארם, דחקו את רגליו של מלון הקראוואנים. יחד עמו יעלם משארם תופעה יוצאת-דופן נוספת: השייך הבדואי היהודי הראשון.

אורחי מלון קראוואן היו נדהמים ל-שמוע ברשת הרמקולים של המלון את ה-קריאה: "שייך קוקי! בוא מיד למשרד הקבלה!" אלה שהיו משתוממים לשמע העובדה ששייך בדואי יקרא בשם קוקי, היו מתפללים לא פחות כאשר היו רואים את השייך, לבוש מכנסים קצרים וחולצה

קבלן לשיפוצים וממונה על האחזקה ב-כפר הנופש בשארם.

לפקודתו של שייך קוקי עומדים 50 בדואים אמיתיים, המוכנים ללכת עבורו באש ובמים, כולל העברת נעליו לקרון שלו, כשמתחשק לו ללכת יחף ועד לריצה מטורפת כדי לספק לו בקבוק בירה קרה. קוקי הגיע לשרם לפני שנתיים, כאשר החליט בן-ציון ספקטור להקים במקום את כפר-הנופש. הוא הופקד או על קבוצה של מאה בדואים שעסקו בהקמת הכפר.

מספר שייך קוקי: "עמדתי מול אנשים שבחיים שלהם לא ידעו מה זאת עבודה. רובם היו צעירים מאוד. הם לא יכלו ל-תפוס גם מה זאת משמעת עבודה. זה היה מוגד לאופי שלהם ולמסורת. בדואי לא נולד בשביל עבודה. הבעיה הייתה כיצד להפוך אותם מבדואים לפועלים. ידעתי קצת ערבית מדוברת, אבל התברר לי ש-אין למעשה דמיון בין מה שאני דיברתי והערבית שהם דיברו. עכשיו אני יודע את השפה שלהם יותר טוב מהם.

הבעיה הראשונית הייתה לרכוש את אמונם. זה לא היה קל. כשהייתי עוזר להם בעבודות הקשות הם היו צוחקים ממני. הם לא הבינו איך בוס מסוגל ל-השפיל את עצמו ולעבוד. אבל מאוחר יותר החלו להעריך את זה.

אתגרים במדבר. שמו של קוקי הלך לפניו והגיע עד לאוזניו של השייך אבו-עבדאללה, שייך השייכים של מידבר סיני. הוא הזמין אותו לאהלו ושם הודיע לו רשמית כי הוא ממנה אותו כשייך הממונה על בני שבטו המועסקים בשארם אישיי. טקס ההכתרה של קוקי כשייך נערך בחאפלה מסורתית כדת וכדין ש-כללה גם שחיטת כבש.

"אני מציב בפניהם אתגרים", מסביר קוקי את שליטתו בבדואים. "תחילה אני נותן להם לעבוד בעבודות נקיות פשוטות. אחר כך הם מקבלים עבודות הדור-שות יותר אינטליגנציה. כשהו הולך, אני הופך אותם לחדרנים. אם הם מצליחים בזה, הם מגיעים למעמד העליון של מלצ-רים, החובשים כאפיות ומגישים געפילטע פיש."

שייך קוקי עורך מדי יום מיסדר ביקורת לצבא הפרטי שלו, ומלמד את הניכיון-השתמש בסכין ומולג. במרוצת הזמן הוא מודיר בהם את ערכי הציביליזציה. הסוף יהיה שקוקי ישאר אולי עם תואר השייך, אבל הבדואים שלו לא יהיו יותר בדואים.

הייתי בתולה כאשר התחתנתי, והייתי

גרונשנה בת 17

עליידי דיעות קדומות, אומרת ליביה. "בדרך כלל הם אומרים לי: טוב שהת-פטר מזה מהר. כך גם אני חושבת. לנישואין הקצ-רים שלי (שלושה חודשים של חיים משות-פים) אין שום משמעות בעיני. אפילו לא מבחינה של יחסי-אישות: למרות שהייתי יחד עם גבר במשך שלושה חודשים רצו-פים — נישאתי בתולה. לאו דווקא בגלל העיקרון. פשוט, בעלי רגיל, כנראה, ל-קיים יחסים עם כל מיני טיפוסיות ואתי היה לו קשה. לא שזה כלייך משנה —

שה להאמין בכך. בגיל זה מתחיי-לות נערות אחרות לטוות את ניצני-החלומות הרומנטיים שלהן, על האחד ו-היחיד עם הסוס (מוסטאנג, כמובן) הלבן. אבל לגביה של ליביה שמאי (וולפלד), זוהי עובדה. היא בת 17. היא גרושה. "פשוט — התחתנתי עם האדם הלא-נכון — ובגיל הלא-נכון." מצהירה ליביה, השייכת לחוג המצומצם פאם — אבל ה-רחוק מלהיות אכסקלוסיבי — של גרו-שות צעירות מאד-מאד. עבודה — זה אולי פשוט. אבל התגובה

אפילו על הרקע הציבועני של רחוב דיזנגוף, מצליחה ליביה להתבלט. בתמונה: ליביה מושכת תשומת-לב, כשהיא רכובה על אופנוע נוצץ וחדש. "השיגעון של האופנועים התחיל אצלי כבר בגיל 13. מספרת ליביה, בגיל 16 כבר היה לה אופנוע משלה, וזמנתה השברירית — הצמודה אל הכלי הגברי והכבד, הפכה לאחת האטרקציות התל-אביביות.

אבל זה פשוט מראה שלנישואין שלי לא היה כל ערך. כאשר בני-זוג מחליטים להתגרש — ועוד אחרי תקופה כל-יך קצרה — הם עושים זאת בדרך כלל אחרי שעוברים עליהם נסיונות די מרים ביחד. גם ליביה ועזרא (זהו שם בעלה) — לא יוצאים מכלל זה. "בעלי הוא טיפוס פרימיטיבי, וקנאי בצורה חולנית, והוא נהג להריץ לי בגלל שטויות." מספרת ליביה. "גרנו בשיכון ברמת-עמידר — ואני הייתי צריכה לשבת כל היום בבית — ולחכות בסבלנות עד שהוא יחזור.

"עזרא הוא מכוואי במיקצועו. במשך היום הוא נהג לתקן אופנועים מתחת ל-בית שלנו. כשהוא חזר בערב — הוא היה הרוג. אני — לאחר שהייתי כלואה כל היום — רצייתי לצאת. אבל כמובן שהייתי צריכה להישאר בבית, יחד אתו. "במשך הזמן שהייתי נשואה — חיי הפכו לגיהנום. אני טיפוס חברתי: בעלי לא נתן לי הזדמנות לראות אנשים. במשך שלושה חודשים הייתי במאסר-בית. הוא לא נתן לי לעשות גם דברים אחרים, שאני אהבת — כמו לרכב על סוסים.

החברתית רחוקה מלהיות כזו. כפי שמודה ליביה עצמה: "כאשר אני מספרת לאני שים שאני גרושה — הם נדהמים. רובם מסרבים להאמין בכך — ודורשים הוכחות בתעודת-זהות. כאשר מתברר להם שלא מכרת לי להם לוקש — ושאני באמת בת 17 וחצי וגרושה — הם מתחילים לרהם עלי. הזמן בחורות בנות-גילי אמרו לי: אני במקומך — הייתי מתאבדת!

הנישואין היו כשבילי רק מאסר בית...

"אנשים אחרים — פחות גלויים — מני-סים לנחם אותי. הם מסבירים לי שזה לא נורא כלייך — ושאני עדיין די צעירה בשביל למצוא לי מישהו אחר. אבל בתור-כס הם חושבים שאני אבודה." * * *

שני רק סוג אחד של אנשים המקבל-את ליביה בצורה לגיטימית הסוכה: ההיסים ויושביה הקבועים של כסית, אלה הם אנשים צעירים, פתוחים ולא כבולים

כתאום... דממה...
משרד התקשורת/המחלקה ליחסי ציבור
מודעת-השוחד
אין מוצאים בעלי דחפורים?